

Kävelen pimeässä, en kuule kuin askelet. Minun ja jonkun muun. Pilvet väistyvät, ja näen loisteen kaukaisen kuun. Askelet nopotuvat; samoin omani. Kysyn itseltäni: 'Tähänkö tuhraan viimeisen päivän lomaani?' Lopulta jo juoksen, askeleni rapisevat metsässä. Mietin: voiko tämän kokea vaan kerran kesässä? Nyt jo vaimennan askelten tahtia. Oksien raosta tuleva valo leikkaa pimeyden kahtia. Lopulta pysähdyn, on sanottava eräs asia. 'Lopeta, sieluni on kuin lasia.' Ei pimeydestä kuulu vastausta, vain pieni hymähdys. Käännyin, ja edessäni odottaa yllätys. Hän seisoo edessäni, musta ruusu kädessään. Hän antaa kukan, 'Se on sinun', hän sanoo lähtiessään. Siispä ainoa muistoni hänestä; kuolematon ruusu musta. Kiitän kaikkia jotka ovat arvostelleet ja kommentoineet aiempia novellejani, tässä jotain erilaisempaa. :)